A°. 1832. N°. 6.

# ARNHEMSCHE COURANT.

Zaturdag den 14 Januarij.

De STAATSRAAD, GOUVERNEUR der PROVINCIE GELDERLAND,

Brengt, naar aanleiding eener bij hem ontvangene Circulaire aanschrijving van Zijne Excellentie den Heer Minister van Financien, d. d. 5den dezer, No. 25b, ter kennis van de belanghebbende Ingezetenen, dat, aangezien bij de wet van den 31sten December ll. (Staatsblad No. 32), ter bestrijding der uitgaven voor de Staatsbegrooting van den jare 1832, onder anderen zijn vastgesteld: *vijf en twintig* Opcenten op de *Indirecte Belastingen*, hierdoor eene vermeerdering op die ontvangsten ontstaat van *drie* Opcenten boven die, welke sedert den aanvang van het jaar 1830 op deze middelen zijn geheven.

Dat de voorschriften in dien tijd, ter verzekering der toen ter invordering gestelde negen verhoogde Opcenten gegeven (vermeld in de aankondiging van den 30sten December 1829, geplaatst in de Arnhemsche Courant van den 2den, 5den en 7den Januarij 1830, No. 1, 2 en 3) thans mede van toepassing zijn op de voormelde nadere verhooging van *drie* Opcenten, terwijl alle Akten en Schrifturen, welke dagteekenen sedert den laatsten December 1831, aan het zegel en mitsdien tevens aan de daarop verschuldigde 28 Opcenten (de 15 van het sijndicaat daaronder begrepen) onderworpen, het bijzonder merkteeken zullen moeten dragen, dat die Opcenten werkelijk zijn betaald.

Dat zoodanige akten, welke voor de, ten uitvoerlegging van opgemelde aanschrijving reeds mogten zijn opgemaakt of verleden, te dien einde bij de ontvangers, met het zegel-debiet belast, kunnen worden aangeboden, even als het onverbruikte gezegeld papier, dat vroeger tegen betaling van het daarop tot dus verre verschuldigde gedebiteerd, zich bij particulieren of elders, buiten de Kantoren van het Bestuur der Registratie, mogt bevinden.

Dat eveneens de verhoogde 3 Opcenten zullen worden bijgevorderd op de regten en boeten uit haren aard aan dezelve onderhevig, die reeds sedert den 1sten Januarij dezes jaars, door de zorg van het Bestuur der Registratie zijn ingevorderd en waarvan bereids kwitantien volgens den vroegeren voet zijn afgegeven, en dat mitsdien die bijbetalingen aan het kantoor, waar de formaliteit heeft plaats gehad of de invordering is geschied, zullen moeten worden bewerkstelligd, waarvoor zoo veel mogelijk kwitantie op het oorspronkelijk stuk zal worden gesteld.

*Arnhem*, den 10den Januarij 1832.

De Staatsraad, Gouverneur voornoemd,
VAN HEECKEREN VAN KELL.

FRANKFORT, den 10den Januarij.

Te Triest zijn brieven uit Egypte tot den 6den November ontvangen. Toenmaals had men te Alexandria de eerste tijdingen van de tegen Syrie afgezondene expeditie ontvangen; zij luidden gunstig voor *Mehemed-Ali*. De ingezetenen van Syrie worden bewaakt door agenten van den Onder-Koning, die de openbare meening voor hem zoeken te winnen. Op alle punten waren proclamatien uitgestrooid, waarbij de voortreffelijke eigenschappen van den Onder-Koning, zijne liefde voor het oude, zijne verknochtheid aan de voorschriften van den koran en zijn afschuw van alle inbreuken op de godsdienstige gebruiken van den Islam inzonderheid worden in het licht gesteld, terwijl de handelwijze van den Sultan omtrent de janitsaren met zwarte kleuren afgeschilderd, en hem inzonderheid ongodsdienstigheid ten laste gelegd wordt. Men ziet, dat de Onder-Koning er grooten prijs op stelt, om bij het volk voor regtzinnig door te gaan, en den Sultan in een godsdienstig opzigt in minachting te brengen; want de zedelijke magt van den Sultan is voor den pacha gevaarlijker, dan zijne stoffelijke hulpmiddelen. Hij is er alzoo vooraf op bedacht, om den banvloek, die te Konstantinopel tegen hem zou kunnen uitgesproken worden, krachteloos te maken. Zoo veel men weet, is een gedeelte van het Egyptische eskader, hetwelk de land-expeditie tegen Syrie ondersteunt, bij Tripoli aangekomen. Binnen kort moeten derhalve buitengewone gebeurtenissen in die streken voorvallen, die welligt het aanwezen van den Sultan in de waagschaal stellen, en *Mehemed* tot de hoogste magt in het Ottomansche rijk opvoeren kunnen. Men weet, dat hij met vele andere pacha's in geheime verstandhouding staat, welke zijne handelingen omtrent Syrie goedkeuren, en hem zelfs aanmoedigen, om het daarbij niet te laten berusten, maar na de verovering den weg naar Konstantinopel op te zoeken. In de hoofdstad is men ten aanzien dezer veel omvattende onderneming niet zonder bekommernis; ook spreekt men in stilte van maatregelen, om zich van *Mehemed-Ali* het koste wat het wille, te ontdoen. Deze van zijnen kant weet de oogmerken van de Porte, en bedient zich van alle mogelijke voorzorgen ter beveiliging van zijnen persoon. Vele vreemdelingen zijn thans in zijne nabijheid; doch hij is ook met de voornamen des lands, aangaande de expeditie naar Syrie, in overleg getreden.

— Brieven uit Weenen melden, dat niet alleen de zaken van Belgie en Holland, maar ook die van Portugal, de groote mogendheden [illegible] onledig houden, en dat zij daarover [illegible] wijs denken.

— Volgens berigten van de Poolsche grenzen, blijft men nog altijd in het onzekere omtrent het toekomstige lot van Polen. Rusland heeft bepaaldelijk geweigerd, om de bestemming van dit rijk tot een punt van onderhandelingen tusschen de groote mogendheden te maken.

— In den avond van den 6den dezer is het tolkantoor Mainkeur, in de nabijheid van Hanau, door boeren van Bergen en Enkhein aangevallen, maar hetzelve werd door eene vrij sterke militaire magt verdedigd. Het gevecht tusschen de beide partijen duurde een half uur. Eenige landlieden verloren het leven en acht of tien werden gekwetst. Van de militairen zijn mede zes man gekwetst geworden, die naar Hanau zijn overgebragt.

WARSCHAU, den 2den Januarij.

Dagelijks komen alhier afdeelingen der uit Pruissen terugkeerende Poolsche soldaten aan, welke bij de Russische overheden een zeer goed onthaal vinden. De manschappen zijn in eenen voortreffelijken staat en kunnen over de behandeling in Pruissen niet genoeg roemen.

LONDEN, den 6den Januarij.

Volgens onzen *Courier* heeft het Fransch gouvernement dezer dagen, ten opzigte van de algemeene staatkunde van Europa, eenen hoogeren toon tegen de andere kabinetten aangenomen; en waarschijnlijk, voegt er dat blad bij, zal de vaste toon der [illegible] *ans*, en de bekende daadzaak, dat Frankrijk ten oorlog gereed is, meer afdoen om het behoud van den vrede te verzekeren dan laagheid en toegevendheid. Alles wat noodig is, zegt de *Courier* verder, is eene rondborstige overeenstemming tusschen Frankrijk en dit land; en wie kan, zoo lang het gouvernement van *Lodewijk Philippus* zal voortgaan regtschapen te handelen, aan het besluit van ons kabinet twijfelen om zich te onthouden van elke daad, welke bemoediging zou kunnen geven aan de vijanden van redelijke vrijheid?

Men kondigt vrij stellig aan, dat, ten gevolge eener conferentie, welke lord *Grey* voor een paar dagen met Z. M. gehad heeft, de hof-courant welke heden avond verschijnen moet, de benoeming van 30 nieuwe pairs bevatten zal. Men verzekert, dat bovendien nog een aantal andere personen voorloopig uitgekozen zijn, indien eene verdere benoeming van nieuwe pairs tot verzekering van het doorgaan der parlementaire hervorming mogt noodig gekeurd worden.

Brieven van Calcutta, van den 25sten Augustus, melden, dat alle gemeenschap tusschen de Chinezen en de Engelschen afgesneden is. De Chinezen hadden van de factorij bezit genomen, de afbeelding van Zijne Britsche Majesteit afgeworpen en op allerlei wijze beleedigd.

PARYS, den 7den Januarij.

De heer *Odilon-Barot* heeft een protest opgesteld tegen de benaming van onderdanen, welke men aan de Franschen zou willen geven, alsmede daartegen, dat men den Koning ook Koning van Frankrijk, zoo wel als Koning der Franschen zou mogen noemen. Hetzelve is benevens hem door 103 leden van de kamer geteekend geworden, en een twintigtal zal hetzelve waarschijnlijk nog teekenen. De generaal *Lafayette* heeft daarover den volgenden brief geschreven: « Daar ik wegens den staat mijner gezondheid in de zittingen van gisteren en heden niet kon tegenwoordig zijn, verzoek ik mijne ambtgenooten, mijne toestemming te willen ontvangen op hun protest tegen twee uitdrukkingen, welke ik als een inbreuk op de revolutie van 1830 beschouw.

Parijs, den 5den Januarij. *Lafayette*

— In de kamer worden de beraadslagingen over het inkomen des Konings voortgezet.

MIDDELBURG, den 11den Januarij.

Van Vlissingen wordt gemeld: « De Belgen schijnen [illegible] de grenzen van Staats-Vlaanderen te concentreren [illegible]

dam is, zoo men verneemt, ruim 900 man gelegerd. Een ooggetuige, gisteren uit Antwerpen gearriveerd, zijnde een Hollandsch zee-kapitein, is aldaar in de gezelschappen met de grootste onderscheiding behandeld, en bij de aankomst en inspectie van *Leopold* tegenwoordig geweest; de garde civique kwam te laat om hem in te halen, eene doodsche stilte heerschte in de straten; ieder hield den hoed op het hoofd; op de plaats de Meire hief eene menigte volks een soort van gemor en gefluit aan, en sommigen schreeuwden overluid, *betaling, geen inkwartiering, weg met de barricades!* zij werden door de marechaussées uiteen gejaagd, doch prins *Leopold* schijnt niet doof voor die klagten geweest te zijn, want dien zelfden avond heeft hij een bevel uitgevaardigd, om al de troepen, zonder onderscheid, te kazerneren, en streng verboden iets van de burgers te vorderen dan tegen betaling. In een groot gezelschap van notabelen werd, dien avond, door zeker voornaam personaadje, *de gezondheid van den ouden Baas gedronken*, en luid toegejuicht.»

BREDA, den 11den Januarij.

(*Uit eenen brief.*)

Heden morgen zijn van hier vertrokken, om zich naar Etten en Leur te begeven, het 1ste bataljon der 2de afdeeling Noord-Hollandsche schutterij; doorgekomen zijn een gedeelte van het flank-bataljon der afdeeling grenadiers, het flank-bataljon der 5de afdeeling infanterie, even als eene batterij rijdende artillerie, en de jagers van *van Dam*; ook is hier binnengerukt de 1ste kompagnie van het reserve-bataljon der 2de afdeeling infanterie, onder het bevel van den kapitein *Charlier*.

GROOT-ZUNDERT, den 11den Januarij.

(*Uit eenen brief.*)

Ten bewijze hoezeer de heeren Belgen voor eenen aanval van onzen kant bedacht zijn, dient, dat zij op het vernemen van de beweging, die er bij ons leger plaats had, dadelijk troepen naar de grenzen gezonden hebben, zoodat er gisteren reeds weder Belgische militairen te Loenhout lagen; ook te West-wezel worden er heden gewacht, en reeds staat er op hunne uiterste grenzen tusschen West-wezel en hier een post lanciers, en een dergelijke van twintig man is meer oostwaarts op de hoogte van Loenhout uitgezet.

AMSTERDAM, den 11den Januarij.

Gisteren morgen zag men door het uitsteken van vlaggen bij heeren studenten, curatoren en professoren, op den middag door het klokkenspel achtervolgd, de aankondiging van eenen belangrijken feestdag voor Amstels ingezetenen, de viering namelijk van het tweehonderd-jarig bestaan der illustre-school. De hoogleeraar Dr. *J. van Lennep* hield zijne aangekondigde feestrede in het latijn, in de Luthersche oude kerk, waar eene onoverzienbare schaar van geleerden, uit alle oorden des rijks zamengevloeid, vergaderd was, gevende daarin een keurig verslag van het voorgevallene met Amstels athenaeum, gedurende de jongst verloopen eeuw. Des avonds verzamelden zich de professoren, studenten en genoodigden, in den stads schouwburg, opgeluisterd door eene aanzienlijke vrouwenschaar, waaronder verscheidene in nationale kleederdragt, die smaakvol voor die gelegenheid was ingerigt. De bovenste gaanderijen waren geheel met draperijen behangen, waarop de namen der aanzienlijkste vaderlandsche geleerden, die het athenaeum tot sieraad verstrekt hadden, prijkten. Het eerste stukje, uit toepasselijke koorgezangen bestaande, vervaardigd door den heer Mr. *J. van Lennep*, bragt eene indrukwekkende stemming te weeg, vooral toen het *Jö vivat*, van het tooneel aangeheven, een' weerklank vond, door den geheelen schouwburg. Daarna volgde het tooneelstukje: *de verliefde dichter alleen*, dat opgevolgd werd door *een winteravond in 1632*, door genoemden dichter *van Lennep* voor die gelegenheid opzettelijk vervaardigd. *Van de Poll, Hooft, Barlaeus, Vondel*, onze *Tesselschaden* en andere beroemde personaadjen, zijn de handelende personen in dit regt lieve stukje, dat met de over twee honderd jaar plaats gehad hebbende gebeurtenis in een historieel verband staat.

Na den afloop der schouwburg-representatie van stads-wege gegeven, verzamelden de studenten zich in den Garnalen Doelen, waar hun door professoren en curatoren een keurig collation werd aangeboden. Gulle eenstemmigheid en gepaste vrolijkheid kenmerkte deze feestelijke bijeenkomst, die tot in den morgen duurde. Op den tweeden aangekondigden feestdag werd er van stads-wege een prachtig diner aan curatoren, professoren, studenten en autoriteiten gegeven, dat niet minder van gepaste vreugde en vriendschappelijke eensgezindheid blijken droeg. Donderdag morgen ten 12 ure hield professor *Rooijens* eene doelmatige *dankrede* in de Gereformeerde nieuwe kerk, waar eene allertalrijkste menigte toehoorders vergaderd was; waarna de studenten, thans aan het athenaeum verbonden, met allen, die er vroeger onderrigt genoten, en nog in leven zijn, zich, op eigen kosten, hier en daar verzamelden om ook dezen dag met gepaste feestvierende maaltijden door te brengen. Reeds op den eersten feestdag hadden eenige inwoners, door vrijwillige verlichting hunne huizen, het hunne zoeken bij te dragen, tot verhooging van een feestgenot, voor Amsterdam in allen deele gedenkwaardig. De illustre-school zelve was smaakvol verlicht door eenen daarvóór opgerigten tempel, prijkende met toepasselijke opschriften; ook de maatschappij: *Felix Meritis*, bleef niet achter om het hare bij te dragen, door het geven van een luisterrijk concert aan heeren professoren, curatoren en studenten door commissien vertegenwoordigd.

Gods zegen ruste bestendig op Amstels doorluchtige school, zij blijve de kweekhof van mannen, die den roem onzer vaderlandsche geleerdheid nevens dien van vroegere eeuwen, met liefde voor het edele, goede en schoone, onafgebroken handhaven.

ARNHEM, den 13den Januarij.

Gisteren middag is het ijs in den Beneden-Rijn losgegaan. De rivier is binnen hare oevers gebleven, en wij hebben thans weder open water.

---

## *Mengelwerk.*

### ONS STATU QUO.

Zoo zijn wij dan het einde van den ratificatie-termijn nabij, maar geenszins het einde der onzekerheid, hoe de verzoening tusschen *Nederland* en *Belgie* zal kunnen bevorderd worden. Reeds den 20sten October 1830 verheugde zich het Nederlandsche Volk in Koning WILLEMS erkenning van de noodzakelijkheid eener door beide rijken verlangde scheiding, en koesterde gegronde hoop op eenen eervollen vrede, die het, des noods, ten koste van goed en bloed, wenschte te verkrijgen, en nog zijn wij, niettegenstaande die opoffering, op dezelfde hoogte van verdeeldheid. — Dien toestand, hoe men het ook moge bewimpelen, hebben wij alleen aan de interventie van *Frankrijk* en *Engeland* en het werkeloos aanzien dier onregtvaardigheid door de overige mogendheden te danken. Door de tusschenkomst der beide eersten in den regtvaardigen strijd voor onze nationale belangen, heeft onze provisionele stelling die langwijligheid verkregen, waaronder wij bij voortduring gebukt blijven gaan; en wie weet, hoe lang wij op den weg van protocollen-makerij nog gedwongen zullen zijn voort te wandelen! Het niet ratificeren van *Rusland*, *Oostenrijk* en *Pruissen*, wier gronden nog met den sluijer des geheims overtogen zijn, maakt evenmin een einde aan onze onzekerheid, als de veelvuldige pogingen eener conferentie, wier maatregelen door hare committenten van nul en geener waarde verklaard worden.

De *Messager de Gand* moge ons, op eenen stelligen toon, verzekeren, dat hij de officieelste berigten, aangaande een plan van verzoening tusschen *Belgie* en *Holland* (*Nederland*) door *Rusland* opgeworpen, ontvangen heeft; de Fransche en Engelsche dagbladen mogen zich verdiepen in gissingen, gegronde vooronderstellingen en wat dies meer zij, aangaande den bepaalden wil der mogendheden: het groote raadsel, wat men van ons zal gelieven te maken, is en blijft nog onopgelost. En toch wordt het hoog tijd, dat er eene verzoening tusschen *Belgie* en *Nederland* stand grijpe; maar op zulk eenen voet, die voor het belang van beide landen voegzaam zij, en onze welvaart evenmin aan de Belgische als de Belgische aan de onze opoffert. Dat wij schier eene onuitroeibare vijandschap jegens de ontwerpers en bevorderaars van den Belgischen opstand koesteren en blijven koesteren, is niet zonder rede: al de rampen, die ons vaderland sedert 1830 getroffen hebben, al de schade, die het Belgische Jacobinismus en Jezuitismus ons hebben veroorzaakt; al het dierbaar bloed, dat om hunnen wil vergoten is, al het leed, al de verguizing het huis van Nassau aangedaan, heeft op onze verontwaardiging, ja zelfs op onzen afkeer jegens zoo vele kwaadverspreiders, eenen te grooten invloed gehad, om er niet nog levendig al de hevigheid van te blijven gevoelen. Maar tegen over die ingewortelde vijandschap, staat onze nationale menschlievendheid, die met deelneming de ellende en kommer aanschouwt van tallooze slagtoffers der haatelijkste revolutie in *Belgie*; slagtoffers, die evenzeer naar eene gelukkige uitkomst reikhalzen als wij. — Indien onze kooplieden de welvaart van ons vrije, onafhankelijke en door beide groot en aanzienlijk geworden en gebleven land, op de puinhoopen van Belgisch welvaart konden wenschen op te trekken of, om eigen gewin en voordeel, den ondergang eener natie hoopten verwezenlijkt te zien, wier aandeel en kunstvlijt alle aanmoediging verdienen, dan zouden zij ophouden van onverbasterd Nederlandsch geslacht te zijn. Naar den voorrang te streven door vlijt, overleg, inspanning van alle krachten en het aanknoopen van voordeelige betrekkingen, zochten onze nijvere voorvaderen den hoogsten trap van handelgrootheid te bereiken; en dat mogt hun gelukken.

En zouden wij dan een ander doel kunnen verkiezen? Neen! men moge het den Nederlandschen handel te laste leggen, dat zij voorwaarden van verzoening verlangt, strijdig met de regten van *Belgie*: die aantijging is eene valsche beschuldiging, even ongegrond als de hardnekkigheid van onzen geëerbiedigden Koning. Wij verlangen geene bevrediging dan op billijke, eerlijke gronden, en daarin worden wij ondersteund door ons wettig opperhoofd, van wien wij het eene eer rekenen hem hoogschattende *onderdanen* te zijn, dat niet op gelijken voet als kinderen tot hunnen vader staan. — Dat de mogendheden dan wijs aan hem alleen de schikkingen overlaten ter regeling onzer volkomene scheiding met

*Belgie*, en ophouden met eene bevrediging te vertragen voor beide partijen hoe langer hoe nadeeliger: zoo kunnen wij uit eene onzekerheid geraken, waaraan het vermenigvuldigen van protocollen en conferentien ons weinig hoop op ontkoming geeft. Of beschouwen zij het behoud van den algemeenen vrede van het voortgaan hunner bemoeijingen alleen afhankelijk, dat zij dan toestemmen in de bedingingen door onzen Koning voorgeslagen en de erkenning van LEOPOLD zal oogenblikkelijk volgen. Hoe sommigen het ook nog als wenschelijk en voor onze nationale welvaart hoogst noodzakelijk mogen beschouwen, om eene hereeniging tusschen ons en de Belgen aan te knoopen; een punt, waarop wij in ons volgend nommer nader zullen terugkomen, bij de overweging van een tweetal brieven, kortelings bij den Boekverkooper GUYKENS te *Amsterdam*, over dien wensch handelende, uitgekomen: wij kunnen niet vooronderstellen, dat Koning WILLEM door zijn ingeleverd protest en de daardoor verlengde vertraging van bevrediging een middel heeft kunnen zoeken, om de regering over een volk te herkrijgen, dat hem met de snoodste ondankbaarheid heeft beloond en eene heiligschennende afzwering van zijn huis heeft opgeworpen en volvoerd.

Die vooronderstelling zou de grootste beleediging jegens een' Koning zijn, aan wiens opregtheid en Nederlandsche trouw wij geen oogenblik reden hebben gehad te twijfelen, en wiens braafheid ons het denkbeeld van huichelarij onmogelijk maakt. Dat hij vroeger daartoe pogingen heeft aangewend, behoeft geen betoog; maar na den 30sten October 1830, en na het uitgesproken: *te wapen!* is het ons zonneklaar gebleken, dat de enge, maar in ware volksgrootheid vruchtbare kring der *Vereenigde Nederlanden*, de eenige kring is, waarin hij wenscht te regeren en door zijne onvermoeide pogingen het belang en de eer zijner getrouw geblevene landgenooten te blijven handhaven en bevorderen.

## AANMERKINGEN.

Het lust noch de schrijvers der Noordstar, noch mij, een wetenschappelijk opstel te vervaardigen, over de vraag, betrekkelijk het al of niet besmettelijke der cholera; of eenen doel- en nutteloozen strijd te voeren, over meeningen, die grootendeels afhangen van verschillende wijzen van beschouwing. Noch de Noordstar, noch de Arnhemsche Courant zouden daartoe de gescniktste bladen zijn.

Eenige aanmerkingen echter houde men mij ten goede. C. W. HUFELAND zegt, op pag. 123 van zijn journal voor September, dat aansteking onder de mogelijke middelen tot voortplanting der cholera behoort, iets dat noch door LORINZER, noch door mij is ontkend. Het woord *Ansteklung* is dus juist gelezen, maar de zin waarin het voorkomt, toevallig of opzettelijk, niet opgemerkt.

Er kan zich onder bijzondere omstandigheden eene smetstof ontwikkelen, door welke deze ziekte dan van den eenen mensch op den anderen *kan* overgebragt worden, maar deze gevallen zijn zeldzaam. Daarentegen is het gebleken, dat de ziekte zich hoofdzakelijk door de lucht voortplant, en daarom waren cordons en quarantainen vruchteloos. Zijn nu deze inrigtingen zoo vruchteloos tot wering der ziekte; zijn zij kostbaar, en voor den handel hoogst nadeelig, dan bestaat er rede genoeg dit zoo veel mogelijk bekend te maken, in een land, waar die inrigtingen nog aanwezig zijn; en dan bestaat er geen grond, om voor die bekendmaking andere beweegredenen te zoeken.

De schrijvers der Noordstar hebben regt, wanneer zij de bewijzen, welke door Dr. HORN zijn aangevoerd, duidelijk en afdoende voor minkundigen noemen.

Ik heb het stukje van den majoor BLESSEN gelezen, maar het komt mij voor, dat men, om het te kunnen beoordeelen, moet bekend zijn en wel zeer naauwkeurig moet bekend zijn, met de plaatselijke omstandigheden.

Dit is mijn geval niet; het komt mij ook voor, dat aan den eenen kant te veel, aan den anderen kant te weinig gezegd wordt: getallen en tijdperken toch zijn niet voldoende tot bepaling van ons oordeel, als men ons met omstandigheden en personen onbekend laat. — Het was misschien voor den majoor BLESSEN ondoenlijk aan dezen eisch te voldoen, voor ons is het onmogelijk uit het medegedeelde iets te besluiten.

Ook hier zien wij een bewijs, hoe de verschillende wijze van beschouwen derzelfde daadzaken, tegenovergestelde resultaten opleveren kunnen, zoo dat dezelfde daadzaak voor den eenen besmetting bewijst, voor den anderen het tegendeel aantoont. De majoor BLESSEN b. v. beslist tot de besmettelijkheid der ziekte uit het, naar zijne meening, groote aantal lijders aan de cholera, van het personeel, behoorende tot den dienst der ziekenhuizen; want, zegt hij, in het ziekenhuis No. 2 wierden van de 42 personen 11 ziek, in No. 1 van de 115 personen 13, in No. 4 van de 30 personen 4.

Ons schijnt het toe, dat dit getal zieken evenredig zeer gering is, en dat, vooral, wanneer men acht geeft op de vermoeijenissen dier personen, deze daadzaak een vrij sterk bewijs tegen de besmettelijkheid oplevert.

Het voorbeeld door de Noordstar opgegeven, van een gebouw, dat door zijne muren zoude beveiligd zijn voor aansteking, wordt in de Cholera-Zeitung van 20 December tegengesproken, en het schijnt, dat Dr. CASPER, het aldaar gezegde, niet genoegzaam kan wederleggen.

Dit gebouw wierd dagelijks door menschen, die daar buiten woonden, bezocht en toch niet aangestoken.

Bewijst dat niet tegen besmettelijkheid?

Ik zoude een geneesheer uit *Petersburg* Dr. LERCHE kunnen aanvoeren, als iemand, wien uit zijne ondervinding gebleken is, dat de cholera niet of zeer zeldzaam aansteekt.

Ook Engelsche werken van Oostindische geneesheeren spreken tegen de uitsluitende besmettelijkheid; het meerendeel der Oostindische geneesheeren ontkent, dat de cholera eene besmettelijke ziekte is, namelijk in dien zin, welke men daaraan gewoon is te hechten.

En had niet in *Oostindien* de besmetting in het oog loopende moeten zijn, wanneer de besmettelijkheid tot het karakter der ziekte behoorde? Was niet in *Oostindien* de ziekte heviger dan hier?

Ik meen dat het niet twijfelachtig is, of HUFELAND de waarheid wil zeggen, en dezelve kan gevonden hebben.

Ik meen, daarom dat men reden heeft in eene zoo gewigtige zaak, aan *zijne* woorden meer te hechten dan aan anderen van onbekende of niet *zoo* gekende personen.

Ik wil daarom nog een paar belangrijke gezegden van hem hier mededeelen. Zie HUFEL., journ., August. 1831, pag. 130 en 131. « De eerste bewijzen voor het ontstaan der ziekte uit de dampkring, zijn: voor« eerst, dat men op *vele* plaatsen heeft opgemerkt, hoe reeds in de eer« ste dagen eene zeer groote menigte menschen in de meest verschillende « streken der stad zijn ziek geworden, iets dat zich door persoonlijke « aansteking niet laat verklaren.

« Ten tweeden, de, op vele plaatsen, en ook te *Berlijn*, lang te vo« ren opgemerkte, gelijksoortige onderbuiks-ziekten, gewoone braakloop « en langzame overgang tot de tegenwoordige gevaarlijke braakloop of « cholera.»

In een voor het publiek duidelijk voorbeeld, drukt HUFELAND aldaar zijn gevoelen zeer verstaanbaar uit.

« Niemand twijfelt er aan,» zegt hij, « dat verkoudheid, als volks« ziekte, ontstaan kan, door algemeen heerschende koude, natte luchts« gesteldheid, maar men twijfelt er even min aan, dat iemand, die de« ze verkoudheid in hoogen graad heeft, dezelve aan eenen anderen door « eenen kus kan mededeelen.»

Zoo beschouwt HUFELAND de besmettelijkheid der cholera; en ik vraag nu, of de zin, waarin men gewoonlijk van besmettelijke ziekten spreekt, niet grootelijks van de beteekenis der aangehaalde woorden verschilt, of niet, wanneer men den naam van besmettelijke ziekte hier in den gewonen zin neemt, zoo als men doen moet, dat begrip zeer afwijkt, van het beeld door HUFELAND hier aangewend?

Wij wenschen, dat er eerlang een einde zal komen aan de twijfeling, welke, door zich tegensprekende daadzaken bij velen moet geboren worden; mogt het difinitief rapport, dat zoo wij vernemen eerlang door onze commissie aan de regering zal worden medegedeeld, daartoe medewerken! S.

## VEROORDEELING EN TEREGTSTELLING VAN *GEO G MAUROMICHALI.*

Na eene tiendaagsche gevangenis werd eindelijk den 7den (19) October ll., over den, als moordenaar van den president van *Griekenland*, aangeklaagden GEORG MAUROMICHALI geregtsdag gehouden. De regeringscommissie besloot, op onbekende gronden, dat hij voor eene militaire commissie zou te regt staan, waartoe als leden benoemd werden de generaal FROKRI, president, de majoor PHOKA, de hoplieden PHOTINO, PAULIDES, TANGLI en de luitenants KALAFHATI en ARTEMI. Een kapitein der militaire school, AXELO, werd tot procureur of zaakwaarnemer der regering verkoren, door twee secretarissen bijgestaan. De aangeklaagde koos van zijnen kant tot zaakwaarnemer den heer MASSON, een Engelschman, die, de Grieksche taal magtig, sedert geruimen tijd bij de geregtshoven de onschuld verdedigd heeft. De heeren KLOUARIS en KENTAURUS, die MAUROMICHALI eerst tot zijne verdedigers gekozen had, waren beide verbannen en naar *Hydra* gevlugt. Op genoemden dag, des morgens ten 10 ure, ging de poort der vesting *Iszkale* open, en werden alle van toegangsbiljetten, door den vesting-kommandant geteekend, voorziene personen, na echter vooral onderzocht te zijn of zij ook eenig wapen bij zich hadden, binnen gelaten. Het getal der nieuwsgierigen was niet zoo groot als men om den algemeenen volkshaat tegen den moordenaar had verwacht; het grootste gedeelte van hen bestond uit beambten en derzelver bedienden. Bij de opening der zitting las de procureur de akten voor, volgens welke de advocaat van den aangeklaagde weigerde hem te verdedigen, op grond van incompetentie der regtbank, benevens het antwoord van hem procureur, waarin hij genoemden advocaat zocht te bewegen tot het op zich nemen der ver-

diging, en om binnen weinige uren een beslissend antwoord te geven, dewijl de schuldige, zonder verder uitstel, den volgenden dag zou teregt gesteld worden, omdat de woede van het volk niet meer te breidelen was. — De heer MASSON, hierop het woord nemende, herhaalde zijne verklaring, dat hij zich in geen geval met den inhoud der aanklagt zelve, en vooral niet om de woede van een breideloos volk, wilde inlaten; maar wel over de bevoegdheid van het geregt wilde spreken. Na eenige discussien over dit punt, ten voordeele van den heer MASSON uitgevallen, zocht de procureur te betoogen, dat MAUROMICHALI, als medepligtige van andere tot den krijgsstand behoorende personen, voor een militair tribunaal moest teregtstaan, ten bewijze een artikel uit de constitutie aanvoerende, van dezen inhoud: « dat, wanneer twee burgers aan eene en dezelfde militaire misdaad schuldig zijn en een van beide soldaat is, het krijgsgerigt de regtbank is, waarvoor zij moeten geroepen worden.» De doelmatigheid dezer wetsbepaling uiteenzettende, begreep hij, dat de meeste Grieken, de wapenen tegen de Turken opgevat hebbende, als krijgslieden moesten beschouwd, en, in geval van misdaad, voor een' krijgsraad teregt gesteld moesten worden. Na nog meerder soortgelijke argumenten aangevoerd te hebben, waarvan de toehoorders even weinig als de redenaar zelve den waren zin schenen te verstaan, besloot hij, met zijne tegenpartij onder het oog te brengen, dat het vonnis over den aangeklaagde dien zelfden dag nog behoorde te worden uitgesproken, doordien het eene wet bij het krijgsgerigt was, dat de zitting niet mogt worden opgeheven voor de beslissing daar was. — De heer MASSON, hierop antwoordende, vervolgde aldus: « Indien de aangeklaagde werkelijk schuldig is, zal hij zijne straf niet ontgaan; maar al verdiende hij ook honderdmaal den dood, zoo moet hij toch als onregtvaardig ter dood gebragt beschouwd worden, wanneer hij door eene onbevoegde regtbank veroordeeld is.» Hij bezwoer de regters in naam des Alwetenden en der vrijheid van *Griekenland*, hunne handen niet met onschuldig bloed te bevlekken, en den goeden dank hierdoor niet weg te nemen, welke zich het Grieksche volk door deszelfs wijs gedrag en ordegezindheid, bij den noodlottigen moord van den president, verworven had. Hij voerde insgelijks een artikel der constitutie aan, waarin het geval aangewezen wordt, dat een militair eene misdaad kon plegen, die echter geene krijgsmisdaad is.

Verder bewees hij, dat de misdaad van den aangeklaagde, bijaldien hij schuldig ware, eene staatsmisdaad zonde zijn, al behoorde hij ook tot den krijgsstand; ten voorbeeld bijbrengende den moordenaar van den hertog VAN BERRY en andere, die, hoewel tot den krijgsstand behoorende, in de gegevene omstandigheden als majesteits-schenners waren gevonnisd geworden. De heer MASSON drukte vervolgens bijzonder op de verstandelooze vraag van den procureur aan den aangeklaagde: *of hij ook met de Europische gezanten* in verbindtenis gestaan had? eindigende met de verklaring, dat hij het geenszins als regtvaardig beschouwde, al wierd de regtbank ook competent verklaard, om op een en denzelfden dag haar oordeel over den aangeklaagde uit te spreken; dewijl de zitting der regtbank dan eerst eenen aanvang nam, wanneer derzelver competentie uitgewezen was.

Na den afloop dezer pleitrede van den heer MASSON, begaven de regters zich, in eene naast de vergaderzaal gelegene kamer, en hervatteden hunne werkzaamheden anderhalf uur daarna. Nu las de procureur het besluit der regtbank voor, waarbij zij zich zelve *competent* verklaarde, zonder in eenige verdere ontwikkeling harer gronden te treden. De zitting werd nu als aangevangen beschouwd en de beslissing moest onverwijld plaats hebben. Op de vraag, aan den heer MASSON, of hij hiertegen nog bedenkingen had aan te voeren, verklaarde deze bij zijne vroegere argumenten te volharden. De regters haalden de schouders op en men begon de verklaringen der getuigen voor te lezen, volgens welke het bleek, dat de beschuldigde, bij den moord van den president, aan de deur der kerk gestaan had, met een geladen pistool in de hand; dat hij vervolgens in een huis gevloden en van daar naar het hotel van den Franschen gezant gevlugt was. Geen der getuigen, met uitzondering van één soldaat, die tot de veroordeelden behoorde, verklaarde gezien te hebben dat hij den moorddadigen aanval bestuurd had. Nu werden de twee beschuldigde soldaten voor het geregt gebragt, waarvan de een verklaarde, dat MAUROMICHALI onder de moordenaars geweest was. En hierop trad de beklaagde zelf vooruit met vasten tred, bleek gelaat en oogen rood door slapeloosheid. Op zijn verzoek om te mogen spreken, zeide hij: « reeds vroeger zijne gevoelens aangaande de onbevoegdheid der regtbank aan den dag gelegd te hebben; hij bad zijne regters, tot welke hij zich met eerbied wendde, te overwegen, of eene regtskwestie van dien aard als de onderhavige wel door hen beoordeeld kon worden. Hij had geen deel aan den moord zijns ooms gehad, en was al een gevlugt, omdat hij vreesde zijnen oom voor zijne oogen te zien sterven, en zelf, ofschoon onschuldig, in gevaar te komen. Het pistool had een onbekende vriend van zijn' oom hem achter na geworpen.» De getuigen, à charge, die vervolgens gehoord werden, waren in drie klassen verdeeld, vooreerst, die bij den moord van den president tegenwoordig geweest waren. Geen hunner had den beklaagde handdadig aan dien moord gezien. Allen hadden het schot gehoord, het gedrang gezien, maar verder niets. Ten tweede de klasse, die den beklaagden op zijne vlugt en in de huizen, waarin hij binnen geslopen was, gadegeslagen hadden. Allen stemden overeen, dat zij hem verschrikt hadden zien wegloopen met een geladen pistool in de hand; maar niemand herinnerde zich hem een patroontas te hebben zien dragen, zoodat men niet met zekerheid kon zeggen of het pistool hem toebehoorde. De majoor der gens VALLIANOS, tot wien MAUROMICHALI het eerst zijne toevlugt genomen had, kon niet met juistheid getuigen of de vlugteling had uitgeroepen: « men heeft of wij hebben den president vermoord.» Het onderscheid dezer beide uitroepen is in het Grieksch onmerkbaar, (σκοτώσανε, σκοτώσαμε.) Toen de beklaagde bij den Franschen gezant kwam en hem zijn wapen afgevorderd werd, kustte hij het pistool, overhandigde het den generaal GERARD, en zei hem: « In naam van *Frankrijk* en 's krijgsmanseer geef ik u dit wapen over. Lever mij aan niemand anders dan aan eene wettige nationale vergadering over.» Het kussen van het pistool zou MAUROMICHALI alleen gedaan hebben, omdat hij bij zijne krijgsmanseer zwoer en tegenover een krijgsman stond. De derde klasse van getuigen, was die, welke den beklaagden voor het plegen van den moord gezien hadden of daarover hadden hooren spreken. Van deze werd men niets gewaar, dat tot staving der beschuldiging kon strekken.

Als een bewijs zijner onschuld voerde de beklaagde nog aan, dat hij ten dage der noodlottige gebeurtenis den gouverneur verlof gevraagd had, van soldaten begeleid naar *Argos*, te rijden, om zijn huisraad naar *Napoli* te vervoeren. De gouverneur had hem beloofd, daarover den volgenden dag met den president te zullen spreken. Eenige vrienden van den beklaagde zochten zijne onschuld ook daardoor te bewijzen, dat zijn hemd (Fustanella) niet met bloed bevlekt was; dewijl, volgens heelkundig onderzoek, gebleken was, dat uit de wond in den onderbuik van den vermoorden president het meeste bloed gestroomd moest zijn, en men den beklaagde beschuldigde die wond veroorzaakt te hebben. — Na het verhoor der getuigen hield de procureur eene donderende redevoering, waarin hij, na den lof des vermoorden krachtig aangeheven en met bewijzen gestaafd te hebben, MAUROMICHALI met den naam van laaghartigen vadermoorder en monster bestempelde. Hij wist, zeide hij, geene straf uit te denken, streng genoeg voor den beschuldigden. De ligtste was onthoofding, nadat hem de hand zou zijn afgehouwen. Gedurende deze redevoering vestigde de beschuldigde eenen strakken veracht tenden blik op den procureur, en ging, na derzelver volending, voort met de onbevoegdheid der regtbank staande te houden; terwijl hij voor geheel het beschaafde *Europa* appelleerde van het vonnis, dat de onbevoegde regtbank over hem ging uitspreken. Daarop werd hij weggebragt. Gedurende de geheele behandeling der regtskwestie merkte men op, dat de generaal ZOKRI het minste sprak en zich menschelijker dan zijne ambtgenooten jegens den aangeklaagde betoonde. Wij verzwijgen liefst de namen dergenen, die den beklaagde minder genegen schenen. Het hof van revisie, uit den generaal NIKTIAS, president, den kapitein PANAJOTI, VAN KAPALLINIEN, MAMOURI en andere krijgsofficieren bestaande, onderzocht in 24 uren de handelingen van het krijgsgerigt en bekrachtigde dezelve met deszelfs goedkeuring, uitgezonderd de generaal ASPROPOTANUTI, die daartegen protesteerde. MAUROMICHALI werd alzoo veroordeeld om doodgeschoten te worden en de dag der teregtstelling op den 10 (22) October bepaald. — Des middags ten 12 ure omringden verscheidene kompagnien en eskadrons der bezetting het groote platoplein voor Napoli. Eene menigte aanschouwers had zich aan de helling van den Palamidi verzameld. MAUROMICHALI trad langzaam naar beneden. Bij het naderen des vestings *Iszkalè*, waar zijn vader onverhoord en onveroordeeld sedert tien maanden, in den kerker zuchtte, zond hij den grijsaard zijne laatste groetenis, en bad hem om zijnen zegen. Op het midden van het plein gekomen, deed hij zijne kostbare shawl en zijne pels uit en overhandigde die zijnen biechtvader, die niet van hem week, vóór dat het doodvonnis aan hem stond volvoerd te worden. Zijnen ring zond hij aan zijne vrouw niet zijn vaarwel, en toen de soldaten, die hem vergezeld hadden, zich van hem verwijderden, keerde hij zich naar het volk en zei: « verleent mij vergiffenis, mijne landgenooten! en God zal u vergiffenis schenken. Ik sterf moedig, want ik sterf onschuldig. De dwingeland is niet meer; ik beveel u de eendragt, de vaderlands- en vrijheidsliefde!» Men trachtte hem een' doek voor de oogen te binden, maar hij weigerde zulks. De procureur AXELO hem naderende en vragende, of hij geene laatste beschikkingen meer te volvoeren had? antwoordde hij dezen: « ga uit mijne oogen! Het aardsche heb ik volbragt; verbitter mijne laatste oogenblikken niet! Ik raad u aan u zelven te denken! Mijn onschuldig stroomend bloed zal men misschien niet op u wreken!» Nu knielde hij neder, strekte de armen uit en riep: « Vuur!» En in denzelfden oogenblik troffen van de twaalf op hem aangelegde geweerschoten er zeven. Sommigen der naast bij hem staanden hoorden een' eenigen laatsten zucht. — Weinige uren voor zijn' dood schreef hij zijn testament, waarvan wij in een volgend nommer den hoofdzakelijken inhoud zullen mededeelen.

(*Allgemeine Zeitung.*)

---

† † † De GEWONE JAARLYKSCHE UITLOTING eener OBLIGATIE, groot EEN DUIZEND GULDEN, tot laste van de Stad *Arnhem*, op den 9den Januarij 1832 bij den Raad van gemelde stad hebbende plaats gehad en het lot op Nommer EEN HONDERD VIER EN VYFTIG gevallen zijnde, zoo wordt hiermede aan de belanghebbende kennis gegeven, dat van stonden aan bij den Heer *L. VAN TOLL*, Stedelijken Ontvanger, de aflossing der Obligatie, onder voorzegd Nommer 154 zal kunnen gevorderd worden.

---

† † † TE KOOP: Eene partij goed droog SCHELHOUT tegen eenen civielen prijs. Te bevragen bij § *ANTH. GROH*, St. Walburgsteeg, F. 228, te *Arnhem*.

---

† † † TE KOOP: een extra goed BILJARD § § met TOEBEHOREN, voor *f* 135. Dito een † PIANO van zes Octaaf *f* 125; te bevragen bij *G. DE RUITER*, Schrijnwerker te *Zutphen*. Brieven franco.

---

† † † Een PERSOON, van de Protestantsche Godsdienst, bekwaam met Paarden om te kunnen gaan, wenschte zich gaarne geplaatst te zien als Koetsier of wel als Rijknecht bij eenen Stalhouder.

Adres, met gefrankeerde brieven, onder letter J., aan het Verhuur-Kantoor bij *ANTH. GROH*, St. Walburgsteeg, F. 228, te *Arnhem*.

---

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.